

Comentariul poeziei Revedere scrisa de Mihai Eminescu - a doua parte

In cuvintele omului trecerea timpului e motiv de tristete, ca si departarea; ambele inseamna ratacire: "Ca de cand nu ne-am vazut I Multa vreme au trecut I Si de cand m-am departat, I Multa lume am imbiat"; Numai omu-i schimbator, I Pe pamant ratacitor".

Contrastele se ivesc intre coordonate ca: trecere / permanenta, ratacire / statornicie, schimbator / neschimbator. Antiteza, ca procedeu, ordoneaza si compozitional textul.

Statornicia se raporteaza la varsta astrelor si nu e doar imobilitate, timpul ipostaziindu-se, astfel, ca trecere si durata (timp subiectiv si timp obiectiv, al eternitatii). Vremea care trece si care vine afecteaza diferit fiinta umana si pe cea a naturii. Durata e timp repetitiv, ea inseamna perpetuitatea ciclurilor imbatranire-reintinerire.

Asadar, in spatiul naturii numai codrul e fiinta vie, eterna, celorlalte fenomene, avand doar existenta vesnica (marea, raurile, pustiurile, luna, soarele, izvoarele) - le lipseste viata. Elementul perturbator, iarna, stihie destituind calmul duratei, e invins de vesnica revenire la conditia de spatiu reper, protector si solidar cu fiinta umana: "Vara doina mi-o ascult..."

Viata codrului triumfa deci ca ragaz al comunicarii cu omul ratacitor. Masura eternitatii codrului nu e alta decat "fragmentul" configurat de viata omului, caci durata inchide in ea infinitatea vietilor trecatoare. De aceea, la final, textul asociaza lumea cu pustiurile si codrul cu izvoarele (acvaticul regenerator, crescand din el insusi, in raport cu sterilitatea descensiva a lumii umane). Cu alte cuvinte, lumea cu pustiurile fac parte din Cosmos su-punandu-se legilor fragmentului lipsit de autonomie.

Acestea sunt ideile. Expresia pe care o imbraca e doar in aparenta simplificare a limbajului si procedeelelor. Primele observatii ar putea retine aspectul proportiilor: replicile codrului sunt aproape triple ca volum. Metafora codrului vorbitor (o personificare la origine) e, de fapt, punctul de plecare. Cuvintele omului, enunturi mai degraba abstracte, sunt impulsuri ale unei meditatie comunicate prin sensuri concrete. Interogatia si nota consta-tativa caracterizeaza, pe de alta parte, replicile fiintei umane. Raspunsurile codrului aduc, in paralelisme sugestive, reprezentari ale repetitiei eterne, imagini ale mecanicii universale, imperturbabile, in care succesiunea ano-timpurilor sugereaza multiplicitatea si ciclicitatea perpetua.

Alte procedee sustin originalitatea acestei meditatie generatoare de mit poetic: complementul direct intern (de sursa populara si el) - "Multa lume am imbiat", "locului ne tinem"; pluralele nedeterminate, paralelismul sintactic, seriile melodice de gerunzii, cu sensul lor de continuitate in act, dativul posesiv ("Vantu-mi bate, frunza-mi suna"), alternanta timpurilor verbale (trecut-prezent), sonoritatile populare sau arhaice ale cuvintelor, metrica specifica poeziei populare, cu vers de 7-8

Referate

Referate, Comentarii, Eseuri, Caracterizari

<http://referatenoi.ro>

---

silabe, rima imperecheata si monorima, ritm trohaic.

Text exemplar, Revedere e una dintre creatiile de maturitate in care converg simplificarea formelor si adancirea sensurilor.